

Ránk vár a világ

Időpont: Böjt második vasárnapja; 1955. március 6.

Alapige: Ézsaiás 50:4-9.

Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szaggatóknak, képemet nem födöztem be a gyalázás és köpdösés előtt. És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. Közel van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzám! Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhozhatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket!

A felolvasott igében Izrael nagy nyomorúságban van. A kijelölt szakasz előtti igék szerint olyan a sorsa, mint az elbocsátott asszonyé, akinek nincs gondviselője, hanem magára van hagyva, vagy az eladott emberé, aki kemény, gonosz gazda kezébe került. Kép nélkül szólva: Izrael már évtizedek óta a babiloni fogságban van. Külső nyomorúsága mellett nagy a belső nyomorúsága is. Megrendült a hite. Eddig ő hívta Istent, Isten azonban nem felelt, most Isten hívja, de nem felel rá senki. Fásultan azzal intézi el, hogy megrövidült Isten keze, nincs benne megszabadításra való erő. /Ezs. 50:1-2./ Mindez a külső és belső nyomorúság a bűn büntetése rajta. Isten azonban megszánja bűnös, nyomorba süllyedt, hitében megfáradt népét, s könyörületből segítséget küld számára. Nem valamit, hanem valakit. Nem segítséget, hanem segítőt. Nem szabadulást, hanem szabadítót. Erre van ugyanis szüksége ennek a világnak. Ez a szabadító az Úr Szolgája. Hogy ki az, azt nem mondja meg az ige, ellenben beszél arról, hogy milyen az Úrnak ez a szolgálója. Az egyház ebben a titokzatos alakban a tanító, üldözött és szenvedő Messiást látta, az Isten Fiát. Pál Róma 8:19-ben pedig így fogalmazza meg a bűnös és szenvedő világ életszükségletét: "A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését." Ez a világ tehát Isten Fiára és Isten fiaira vár. A Megváltóra és a megváltottakra, Krisztusra és a keresztyénekre. Ránk vár ez a világ, az Úrnak szolgálóira. Nézzük, milyennek kell lennünk, hogy ezt a világvárakozást kielégíthessük!

1. Az Úr szolgája bölcs nyelvű.

"Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nekem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel" – mondja magáról az Úr szolgája az igében. A nyelv kicsiny ugyan, de nagy hatalom. Könnyebb a megvadult lovakat megfékezni, mint a megvadult nyelvet megzabolázni. Isten gyermekein azonban nem a nyelvük uralkodik, hanem a nyelv fölött is ők uralkodnak. Bölcs nyelvük van. A bölcs mindig higgadt. Még akkor is, mikor olyan izgató dolgok veszik körül, melyek sebesebb pergésre akarják biztatni nyelvét. Mikor indulatok fortyognak benne, melyek kitörni készülnek, akkor sem veszi el fejét s nem engedi, hogy az indulatok szélviharja hajtsa nyelvét meggondolatlan szavakra. Inkább kevesebbet beszél, mint többet, mert abból mindig kevesebb kár háramlik, mint a sok beszédből.

A bölcs nyelv mindig igaz. Nemcsak meggondolja jól, hogy mit mond, hanem különösen arra is vigyáz, hogy amit mond, az igaz legyen. Nem hallgat el, sem nem túloz el semmit. Beszéde úgy úgy, nem nem, amint Krisztus kívánta. Mérget lehet rá venni, amint e világ mondja.

A bölcs nyelv meg tudja magát alázni és tud bocsánatot kérni. A nyelv hallgatni hamarabb tud, még az igazságot is könnyebben meg tudja mondani, mint elrebegni a bocsánatkérés szavát: Vétkeztem, én vagyok a hibás, bocsáss meg! Aki ezt nem tudja elmondani, annak nincs bölcs nyelve.

Az ige a bölcs nyelvnek egy tulajdonságát emeli ki főképp: frissítő, erősítő, vigasztaló. Vannak olyan nyelvek, melyek még a friss embert is elfárasztják, de vannak olyanok is, melyek a megfáradtat felfrissítik s megerősítik. Azoknak ilyen a nyelve, akiknek Isten kicserélte a nyelvét, akik tanítványként az Úr nevében szólnak, az Ő üzenetét hozzák.

Bölcs nyelvű emberekre vár a világ. Ilyent talál-e bennem?

2. Az Úr szolgája nyitott fülű.

"Fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok, az Úr Isten megnyitotta fületem" /4b-5a/ – mondja tovább önmagáról az Úr igaz szolgája. Csodálatos szerszám az ember füle. Belülről szabályozható a hallása. Amit szeret, azt azonnal meghallja, még ha suttogva mondják is, amit azonban nem szeret, azt elereszti a füle mellett, még ha ordítják is. Amint mondani szokták: hallatlanná teszi. Isten szavával szemben két ilyen fülzáró belső tényező van. Az egyik a bűn szerelme. Félünk attól, hogy Isten beszéde megzavar minket a bűneinkben, s ezért elzárkózunk előle, mert jobban szeretjük a bűnünket, mint Istent. A másik fülzáró belső tényező a világ szerelme. Nem véletlen az, hogy Isten főképp reggel akar beszélni az emberrel. Napközben a világ lármája, a kötelességek robotja

jobban elnyomja Isten hangját. Reggel még nagyobb csend van körülöttünk és bennünk is. Ezért költöget reggel Isten, s ezért altatgat reggel a Sátán. Isten ezt mondja: Kelj fel, mert beszédem van veled! A Sátán pedig így szól: Szunnyadj még pár percet, van még egy kis idő! Isten azt akarja, hogy korán keljünk, s mindenre jusson időnk, a Sátán pedig azt akarja, hogy az utolsó percben ugorjunk ki az ágyból, s nemhogy igeolvasásra és imádkozásra, de még reggelizésre is alig jusson időnk.

Bölcs nyelve az emberek felé csak annak van, akinek nyitott füle van Isten felé. Ilyenekre vár e világ. Ilyent talál-e bennem is?

3. Az Úr szolgája engedelmes lábú.

"Én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam" – mondja tovább önmagáról az Úr igaz szolgája. /5b. vers/

Az Úr szolgájának lába mindig engedelmes. Tudja jól, hogy Isten nemcsak azért szól, hogy szóljon. Mindig akar valamit, ha szól. Igéje mindig testté akar lenni. Ezért mindig indulásra készen hallgatja az Úr szavát. Megy, amerre parancsot kap. Nem könnyű dolog ez az engedelmisség. Isten ugyanis sokszor nagyon furcsa utakon vezeti az embert. Útjai nem a mi útjaink, gondolatai nem a mi gondolataink. Csak az tud engedelmeskedni így, aki nem tanácskozik testtel és vérrel, hanem azonnal indul.

Az Úr szolgája úgy megy az engedelmisség útján, hogy nem fordul hátra. Tudja, hogy aki hátra tekint, az nem alkalmas Isten országára és sorsa a Lót asszonyának sorsa. Nem siratja a múltat, hanem háta mögé veti és célegyenest előre fut a versenypályán.

Mindig előre megy. Nem könnyű ez, mert Isten lépéstepója más, mint a miénk. Néha megáll, mikor mi úgy érezzük, hogy gyávaság a megtorpanás, néha meg rohamra küld, mikor esztelen tékozlásnak látszik az. Pedig Ő mindig előre megy. Mikor megállít, belsőleg, lelkileg akar előbbre vinni, mikor nekiszalajtat a munkának, Ő tudja, hogy érett a gabona és az aratás sürgős.

Aki nem vállalja az engedelmisséget, az elveszíti füle nyitottságát s nyelve bölcsességét. Ilyen Istennek engedelmes szolgát talál-e bennem a világ?

4. Az Úr szolgája türelmes hátú.

Így beszél tovább önmagáról az Úr igaz szolgája: "Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szagatóknak, képeket nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt." /6. v./

Aki megindul az engedelmisség útján, az szélviharba kerül. Hátról tolja őt a Szentlélek szele, e világ szele meg mindig szembe fúj. Így kerül elkerülhetetlenül forgószelebe.

Mindezt a szenvedést azonban vállalja. Nem futamodik meg előle. Nem fordul hátra. Tudja, hogy akkor a Szentlélek szelével kerül szembe, s ez még borzasztóbb, mint a világ ellenszele. Megy tehát előre, s nemcsak eltűri, hanem egyenesen vállalja is a szenvedést. Nem védi magát. Meg lehet ostromozni, arcul lehet vágni, le lehet köpni, de nem lehet eltántorítani. Néha épp ezzel a békességes tűréssel aratja a legcsodálatosabb diadalait. Ilyen volt Isten Fia, Krisztus.

Ilyenek-e Isten fiai, a keresztyének? Ilyennek talál engem is e világ?

5. Az Úr szolgálja kova-képű.

Így beszél tovább önmagáról az Úr igaz szolgálja: "Olyanná tettem képemet, mint a kova." /7.v./

Lehet, hogy ezzel a képpel is a türelmét és sérthetetlenségét akarja ábrázolni. Ha a követ ütik, nem a kőnek fáj az, hanem annak, aki esztelenül a követ üti. Lehet azonban, hogy másra is gondol. Nem általában beszél kőről, hanem kovakőről. A kova tűzszerszám. Ha ütik, szikrázik. Tüzet lehet belőle csiholni. Isten gyermekeiből, ha ráütnek, szikra csap ki, de nem a harag gyújtogató, tűzvészt csináló szikrája, hanem a Szentlélek tüzének szikrája, melyből világosság és melegség támad. Az Úr szolgálja a szenvedése közben a Szentlélek szikraleadó állomása.

A Szent Lélek szikrázik-e belőlem szenvedéseim közepette, vagy a Gonosz Lélek?

6. Az Úr szolgálja hívó szívű.

Ez a hívó szív ad neki rettenthetetlen bátorságot és elvehetetlen reménységet. Így szól kínzóihoz: "Az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg... Közel van, aki engem megigazít, ki perel énvelem? ... Kicsoda kárhoytatna engem?" /7-9. v./

Bizonyos benne, hogy ügye nem vezett ügy, mert ügye Isten ügye. Ideig-óráig vereséget szenvedhet, de a végső győzelem az övé. Ez a hit ad neki bátorságot arra, hogy a megcsúfolt szolgálból támadó, s a vádlottból vádló legyen. Az Úr szolgálja a hit, bátorság és reménység embere. Ezt találja-e bennem a világ?

Nem talál ilyenek e világ. Ilyen csak egy volt, Jézus Krisztus, Isten Fia, az Úr igaz szolgálja. Ebben a böjti időben különösképpen az Ő képe tükröződik elénk ebben az igében. Meg van azonban írva: "Valakik pedig befogadták őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek." /Ján. 1:12./

Isten egyszülött Fia Isten fiaiban lesz láthatóvá e világ számára, a Megváltó a megváltottakban lép közel a váltságra szorulókhöz, Krisztus a keresztyének példájában lesz

kincs a nem-keresztyének számára is. Itt van az én szolgálati kötelezettségem és itt van az én bűnbánatom: Ránk vár a világ, de csalódik bennünk. Isten Fiára nem hiába vár s Őbenne nem csalatkozhatik. Ámen.